

U Z N E S E N I E

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci žalobcu: **C. A. L.** (prv C., s. r. o., T., B.), so sídlom P. E. P., R. T., T., B. V. I., reg. č. X., zast. JUDr. I. M., advokát, L., B., proti žalovanému: **F., D., B.**, IČO: X., zast. JUDr. Š. D., advokát, M., B., **o zaplatenie 29 249 700 Sk s prísl.**, na odvolanie žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave zo dňa 29. 10. 2004 č. k. 17 Cb 125/03-159, takto

r o z h o d o l :

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Bratislave zo dňa 29. 10. 2004 č. k. 17 Cb 125/03-159 **z r u š u j e** a konanie **z a s t a v u j e**.

Žiaden z účastníkov nemá právo na náhradu trov konania.

O d ô v o d n e n i e :

Napadnutým rozsudkom Krajský súd v Bratislave zo dňa 29. 10. 2004 zamietol návrh žalobcu, ktorým sa domáhal zaplatenia sumy 29 249 700 Sk titulom zaplatenia úrokov z omeškania na základe omeškania peňažného plnenia z dlhopisov v menovitej hodnote dlhopisu a výnosu vo výške 13 740 Sk od 01. 01. 2001 do zaplatenia. V odôvodnení rozhodnutia uviedol, že žalobca na základe zmlúv o postúpení pohľadávok sa stal vlastníkom pohľadávok pozostávajúcich z úrokov z omeškania vzniknutých omeškaním žalovaného so splnením peňažného dlhu majiteľov dlhopisov. Vyslovil záver, že v zmysle zákona č. 92/1991 Zb. o podmienkach prevodu majetku

štátu na iné osoby v znení neskorších predpisov sú dlhopisy splatné do konca roku 2001.

O náhrade trov konania rozhodol v zmysle ust. § 142 ods. 1 O. s. p. tak, že úspešnému v konaní žalovanému priznal náhradu trov právneho zastúpenia vo výške 423 983 Sk.

Proti rozsudku podal odvolanie žalobca, ktorý navrhol napadnuté rozhodnutie zmeniť a uložiť žalovanému povinnosť zaplatiť uplatnený nárok v celom rozsahu z dôvodu, že napadnutý rozsudok spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci. Žalobca poukázal na skutočnosť, že dlhopisy F. boli cenné papiere s dobou splatnosti 5 rokov, o čom svedčí výpočet výnosu z dlhopisov za dobu od 01. 01. 1996 (odo dňa emisie dlhopisov) do dňa ich splatnosti 31. 12. 2000, preto tvrdenie žalovaného o jednoročnej dobe splatnosti považuje za nesprávne. V zákone použitú lehotu „ do konca roka 2001 “ považuje odvolateľ za všeobecne deklarovанú povinnosť žalovaného splatiť dlhopisy F. vrátane ich výnosov ich majiteľom a osobitne určené dátumy, a to k 31. 12. 1997 pre osoby 70 a viac ročné a k 31. 12. 2000 pre ostatné osoby. Žalobca má za to, že žalovaný sa dostal do omeškania so splnením menovitých hodnôt a výnosov z dlhopisov F. tých majiteľov, ktorý na žalobcu postúpili svoje nároky, pretože im ich splatil až po dni splatnosti týchto dlhopisov, t. j. po 31. 12. 2000. Pri určení, či sa žalovaný dostal do omeškania je rozhodujúce ust. § 24 ods. 6 zák. č. 92/1991 Zb. a nie ust. § 24 ods. 11 citovaného zákona. Taktiež poukazuje na to, že zaplatením menovitej hodnoty a výnosu dlhopisu tento zaniká, avšak nezaniká právo na úrok z omeškania ako sankčný zákonný nárok, ktorý vznikol prvý deň omeškania so splatením dlhopisov, 01. 01. 2001 a nevznikol spolu so vznikom dlhopisu ako cenného papiera. Na záver podania poukázal na Nález ÚS SR č. 8/1995 zverejnený v zbierke pod č. 221/1998, z ktorého vyplýva splatnosť dlhopisu k 31. 12. 2000.

Žalovaný navrhol napadnutý rozsudok v celom rozsahu potvrdiť, pretože súd prvého stupňa pri rozhodovaní vychádzal z náležite zisteného skutkového stavu veci, ktorý aj správne právne posúdil v zmysle platných právnych predpisov.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací vec prejednal a rozsudkom zo dňa 28. 11. 2007 sp. zn. 2 Obo 76/2007 rozhodnutie Krajského súdu v Bratislave potvrdil. Zároveň zaviazal žalobcu na náhradu trov odvolacieho konania vo výške 146 814 Sk do 3 dní k rukám právneho zástupcu žalovaného.

Dňa 05. 03. 2008 bola Ústavnému súdu Slovenskej republiky doručená sťažnosť žalobcu, ktorou namietal porušenie svojho základného práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy SR a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Najvyššieho súdu SR v konaní vedenom pod sp. zn. 2 Obo 76/2007 a jeho rozsudkom zo dňa 28. 11. 2007. Ústavný súd SR nálezom zo dňa 17. 12. 2008, č. k. I. ÚS 235/08-21 rozhodol, že postupom Najvyššieho súdu SR v konaní vedenom pod sp. zn. 2 Obo 76/2007 a jeho rozsudkom zo dňa 28. 11. 2007 bolo porušené základné právo žalobcu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy SR, ako aj právo na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných ľudských slobôd. Ústavný súd SR zároveň napadnutý rozsudok zrušil a vec vrátil na nové konanie, ďalej zaviazal Najvyšší súd SR na náhradu trov konania na adresu právneho zástupcu žalobcu vo výške 10 098 Sk, a to do 2 mesiacov od právoplatnosti nálezom.

Dňa 05. 03. 2009 žalobca žalovanému oznámil postúpenie pohľadávky zo spoločnosti C., s. r. o., T., B. na spoločnosť C. A. L. so sídlom P. E. P., R. T., T. B. V. I., reg. č. X., zastúpenému JUDr. I. M., advokátom, L., B..

V rámci opätovného odvolacieho konania vzal nový žalobca listom zo dňa 23. 10. 2009 návrh v celom rozsahu späť. Zároveň navrhol konanie uznesením zastaviť a rozhodnúť o náhrade trov konania tak, že v zmysle § 146 ods. 1 písm. c/ O. s. p. nemá žiaden z účastníkov právo na náhradu trov konania. Späťvzatie žaloby zdôvodnil tým, že medzi žalobcom a žalovaným došlo k merite veci, t. j. uplatnenej pohľadávky k mimosúdnej dohode.

Súd listom zo dňa 04. 11. 2009 vyzval žalovaného na oznámenie, či súhlasí so späťvzatím žaloby.

Žalovaný dňa 12. 11. 2009 doručil súdu súhlas so späťvzatím návrhu.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací / § 10 ods. 2 O. s. p. / prejednal napadnuté uznesenie podľa ust. § 212 ods. 1 O. s. p. a preskúmal podľa ust. § 214 bez nariadenia pojednávania a dospel k záveru, že je potrebné uznesenie zrušiť a konanie zastaviť.

Podľa ust. § 96 ods. 1 O. s. p., navrhovateľ môže vziať za konania späť návrh na jeho začatie, a to sčasti alebo celkom. Ak je návrh vzatý späť celkom, súd konanie zastaví. Ak je návrh vzatý späť sčasti, súd konanie v tejto časti zastaví.

Podľa ust. § 146 ods. 1 písm. c/ O. s. p., žiaden z účastníkov nemá právo na náhradu trov konania podľa jeho výsledku, ak konanie bolo zastavené.

Žalobca vzal počas konania svoj návrh späť celkom, preto odvolací súd v zmysle ust. § 96 ods. 1 v spojení s ust. § 211 ods. 2 O. s. p. konanie o zaplatenie 29 249 700 Sk (970 912,17 Eur) zastavil.

O náhrade trov konania odvolací súd rozhodol v zmysle ust. § 224 ods. 1 v spojení s ust. § 146 ods. 1 písm. c/ cit. zák. tak, že žiadnemu z účastníkov náhradu trov konania nepriznal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nie je možné podať odvolanie.

V Bratislave 9. decembra 2009

**JUDr. Jozef Štefanko, v. r.
predseda senátu**

Za správnosť vyhotovenia: Lucia Blažíčková